

Interessenter i den, og samtidig hermed er der foreslaaet en Fremgangsmaade, hvis senere enten en nu bestaaende Kreditforening, der ikke straks træder ind, eller en senere oprettet Kreditforening ønsker at træde ind i Centralkreditforeningen. Det er jo i og for sig det naturligste, at dette kun kunde ske, naar alle de deltagende Foreninger vare enige om at modtage den ny Forening, der meldte sig; men jeg har dog ment, at der kunde være gode Grunde, der talte for, at hvis i hvert Fald de $\frac{2}{3}$ af de fra de andre Foreninger delegerede stemte for at modtage den ny Forening, kunde Ministeren, efter at have hørt Mindretallets Grunde til at nægte Optagelsen, stadfæste Optagelsen, altsaa kun efter en Majoritetsbeslutning. — I § 4 bestemmes, at de til Udlaan fornødne Midler tilvejebringes ved Udstedelsen af Kasseobligationer, og endvidere, at disse Kasseobligationer dels skulle være amortisable og dels ikke amortisable, men saaledes, at de amortisable skulle svare til de af de deltagende Foreninger ydede amortisable Laan og de ikke amortisable til de af Foreningerne ydede ikke amortisable Laan. Man kunde selvfølgelig gaa en anden Vej og udstede blandede Obligationer, der delvis vare amortisable. Amortisable Obligationer have deres Fortrin og deres Mangler fremfor ikke amortisable og vice versa — ikke amortisable Obligationer have selvfølgelig ogsaa deres Fortrin og deres Mangler; men jeg er bange for, at Obligationer, der kun delvis ere amortisable og dels ere ikke amortisable, let ville faa Ulemperne af saavel de amortisable som de ikke amortisable Obligationer uden at opnaa de Fortrin, som disse forskellige Arter af Obligationer hver for sig kunne have. — I §§ 5 og 6 bestemmes, at denne foreslaaede Centralkreditforenings Udlaan udelukkende ske gennem de deltagende Kreditforeninger. Dette er jo det andet Grundprincip i hele Lovforslaget. Det er jo ikke Meningen at foreslaa at oprette en Statshypotekbank, hvorunder de bestaaende Kreditforeninger skulle indordnes, men Meningen er at danne en Forening af de bestaaende Kreditforeninger, der derfor ogsaa i alt væsentligt ville kunne bevare deres Frihed, deres Myndighed, saaledes som de hidtil have haft den. — I § 9 fastsættes det selvfølgelige solidariske Ansvar for alle de deltagende Foreninger. — §§ 11 og 12 fastsætte Bestyrelsens Sammensætning, og hvad deraf følger. Det foreslaas, at Bestyrelsen skal bestaa af en Formand, der udnævnes af Regeringen, og to Direktører,

en administrerende og en kontrollerende, som vælges paa et vist Aaremaal af Foreningernes delegerede, og endelig, at de delegerede vælge to af hver af de deltagende Foreninger, og disse delegerede danne altsaa Generalforsamlingen, eller hvad man nu vil kalde den. Statutterne blive selvfølgelig vedtagne af denne Generalforsamling og stadfæstede af Indenrigsministeriet. — Saa staaar tilbage § 10, hvor der foreslaas, at naar Central-Kreditforeningen træder i Virksomhed, skal Finansministeren til dens Direktion overlevere et Beløb af 30 Mill. Kr. i uopsigelige 3 pCt. Rente bærende Stats-Obligationer, der tjene som Garantifond for Central-Kreditforeningens Forpligtelser og kun med Finansministerens Samtykke kunne overdrages, sælges eller pantsættes, naar Central-Kreditforeningen ikke paa anden Maade kan fyldestgøre sine Forpligtelser. For at gentage, hvad jeg om dette Spørgsmaal udtalte ved Sagens Forelæggelse, maa jeg atter her gøre gældende, at i Virkeligheden paalægges der ikke Staten nogen nævneværdig Risiko gennem denne Deponering af et vist Obligationsbeløb. Hvis hele Sagen kan komme igennem, hvis det lykkes virkelig at danne en saadan Kreditforening, saa vil dens Papir jo være af en saa absolut Sikkerhed, som det i det hele taget er muligt at faa noget Papir her i Landet til at være, saa der er ikke fjerneste Risiko for Staten i at henlægge en betydelig Sum i Papirer til Garanti. Men det vil kunne have Betydning i Udlandet, at man kan henvise til, at den danske Stat har taget sig paa denne Maade af denne Central-Kreditforening, og det vil kunne hjælpe til at hæve Kurserne paa de udenlandske Børser. Jeg har den Tro, at den Tanke, der er nedlagt i dette Lovforslag, er sund og fornuftig. Jeg har den Tro, at man derigennem vil kunne opnaa ikke saa lidt for Laansøgerne i faste Ejendomme her i Landet. Om denne Tro, selv om Lovforslaget skulde blive gennemført, vil blive til Virkelighed — ja, det er jo umuligt at sige noget absolut bestemt om, thi det vil komme an paa Pengemarkedets Stilling ikke alene hos os, men i hele den nærmest omgivende Del af Europa. Men en rimelig Sandsynlighed turde der dog være derfor, og i de trykkede Tider, i hvilke vi for Øjeblikket leve, bør man efter min ringe Mening ikke undlade noget Forsøg paa at komme det producerende Samfund, som jeg før udtrykte mig, til Hjælp, naar det kan ske paa en Maade, der ikke i Virkeligheden krænker andres Interesser, og som ikke vil